

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobkyně **Ing. R.K.**, bytem ■■■, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2014, č. j. MPSV-UM/2987/14/4S-LBK,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 30. 6. 2014, č. j. MPSV-UM/2987/14/4S-LBK, a rozhodnutí Úřadu práce ČR - krajské pobočky v Liberci ze dne 28. 5. 2014, č. j. 68975/2014/LIB, **se z r u š u j í** pro vady řízení a věc **se v r a c í** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR - krajské pobočky v Liberci ze dne 28. 5. 2014, č. j. 68975/2014/LIB. Tímto prvostupňovým rozhodnutím úřad práce vyslovil, že podle § 33 a § 75 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, se žalobkyni nepřiznává doplatek na bydlení.

Žalobkyně namítala, že úřad práce nerespektoval pokyn žalovaného uvedený ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 25. 4. 2014, a přes toto pochybení žalovaný vydané rozhodnutí potvrdil a vyložil, že úřad práce neměl jiné podklady k rozhodnutí, než které mu předložila žalobkyně. Tento přístup žalovaného dokazuje, že úřad práce skutkový stav věci nad rámec žalobkyní uvedených příjmů a výdajů nezjišťoval, což žalobkyně považuje za vadu řízení. V rozhodnutí ze dne 28. 5. 2014 úřad práce zmínil nařízení vlády č. 453/2013 Sb., ovšem ani žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyložil, jakými úvahami se řídil při výkladu tohoto právního předpisu, žádné úvahy v souvislosti se zmíněným nařízením vlády v rozhodnutí obsaženy nejsou. Proto je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné

pro nedostatek důvodů. Žalobkyně zmínila, že z kontaktu s úřadem práce z jiných správních řízení vyplynulo, že obvyklé nájemné ve výši 92,16 Kč/m² je používáno pro všechny žadatele o doplatek na bydlení v Liberci v bytech s tržním nájemným. Dále nesouhlasila, že jí podle § 35 zákona o hmotné nouzi nevznikl nárok na doplatek bydlení. Soudu předestřela nesprávnost výpočtu výše doplatku na bydlení. Odůvodněné náklady na bydlení činí 5 444,44 Kč, po snížení o příspěvek na bydlení ve výši 4 941 Kč pak 503,44 Kč. Přídavek na dítě činí 700 Kč, po zvýšení o příspěvek na živobytí ve výši 2 920 Kč, činí příjem 3 620 Kč, který o 210 Kč převyšuje částku na živobytí 3 410 Kč. Výše doplatku na bydlení tak činí 503,44 Kč – 210 Kč, tedy 293,44 Kč. Z tohoto důvodu má žalobkyně za to, že úřad práce zadal do automatizovaného systému jiné údaje, než které uvedl ve svém rozhodnutí. V odvolání žalobkyně namítala, že výpočet doplatku na bydlení považuje za neúplný a nesrozumitelný, přesto ani žalovaný ve svém rozhodnutí neuvedl srozumitelný výpočet, resp. neuvedl řádný výpočet. Žalobkyně dále uvedla, že v souvislosti s rozhodováním o dávce hmotné nouze doplatek na bydlení je diskriminována z důvodu, že nepatří do romské národnostní menšiny. Zmínila reportáže ve sdělovacích prostředcích, podle ní se obchází zákon o pomoci v hmotné nouzi tím, že doplatek na bydlení se v případě ubytoven odvíjí od počtu osob, nikoli od velikosti podlahové plochy bytu. Dále zmínila důvodovou zprávu k vládnímu návrhu zákona, kterým má být zákon o pomoci v hmotné nouzi novelizován, a namítala, že je jí vytýkáno důstojné bydlení. Nakonec žalobkyně správním orgánům vytkla, že neprovedly šetření v místě jejího trvalého bydliště a navrhovala, aby si soud opatřil posudek znalce o výši obvyklého nájemného, která je pro jí užívaný byt považována za srovnatelné nájemné obvyklé v daném místě. Z uvedených důvodů navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobkyně doložila náklady na bydlení celkem ve výši 7 311 Kč, přičemž nájemné bylo žalobkyni započteno ve výši 3 133,44 Kč. Ostatní náklady, a to služby ve výši 600 Kč, poplatek za odvoz komunálního odpadu ve výši 41 Kč a elektřina ve výši 1 670 Kč byly započteny v plné výši. Odůvodněné náklady na bydlení tak byly správním orgánem stanoveny na částku 5 444,44 Kč. Nájemné v místě obvyklé je nutno chápat jako souhrnnou veličinu srovnatelných nájemných placených v současné době za srovnatelný byt v domě ve srovnatelném místě. S odkazem na nařízení vlády č. 453/2013 Sb. je možné pro účely dávek pomoci v hmotné nouzi stanovit v místě obvyklé nájemné na základě prokazatelného doložení výše nejméně 3 srovnatelných nájemných. V místě obvyklé nájemné bylo správním orgánem stanoveno na základě průzkumu trhu a v rámci tohoto procesu oslovil správní orgán místní realitní kanceláře, byla prověřena nabídka bytů k pronájmu na volně přístupných internetových portálech a zjištěné údaje byly porovnány s údaji (se souborem srovnatelných bytů), které jsou správnímu orgánu známy z úřední činnosti. Soubor srovnatelných bytů pro účely stanovení v místě obvyklého nájemného byl tvořen 30 byty srovnatelné velikosti a srovnatelného standardu a získaná data jsou pravidelně aktualizována. V souladu s tímto bylo pro lokalitu Liberec [REDAKCE] a byt o podlahové ploše do 45 m² stanoveno obvyklé nájemné ve výši 92,16 Kč/m², to je u bytu žalobkyně o velikosti bytu 34 m² částka 3 133,44 Kč. Výše doplatku na bydlení za kalendářní měsíc činí rozdíl mezi částkou odůvodněných nákladů 5 444,4 Kč, sníženou o příspěvek na bydlení 4 941 Kč a částkou, o kterou příjem osoby – přídavky na děti ve výši 700 Kč, zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí 2 920 Kč, převyšuje částku živobytí osoby 3 410 Kč. Dále žalovaný uvedl, že primární dávkou, která řeší hrazení nákladů na

bydlení je příspěvek na bydlení a doplatek na bydlení není určen k plné kompenzaci celkových a skutečných nákladů na bydlení. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že jeho rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a navrhoval žalobu v plném rozsahu zamítnout.

Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro věc rozhodné skutečnosti:

Žalobkyně podala dne 4. 2. 2014 žádost o dávku pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení. Žádost doložila dokladem o výši měsíčních příjmů, doložila, že dne 28. 1. 2014 ukončila navazující magisterské studium a od 31. 1. 2014 je v evidenci úřadu práce. Dále prokazovala, že užívá byt č. 6 o podlahové ploše 34 m² na uvedené adrese s výší měsíčního nájemného 5 600 Kč. Předložila evidenční list, podle něhož náklady spojené s užíváním bytu činí 600 Kč měsíčně, a nájemní smlouvu ze dne 11. 12. 2013. Rovněž doložila výši záloh na elektřinu ve výši 1 670 Kč měsíčně.

Rozhodnutím ze dne 3. 3. 2014, č. j. MPSV-UP/8521/14/LB, úřad práce rozhodl o nepřiznání dávky doplatek na bydlení. K odvolání žalobkyně bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 4. 2014, č. j. MPSV-UM/1685/14/4F-LBK, s tím, že žalovaný úřadu práce vytkl způsob, kterým dospěl ke stanovení odůvodněných nákladů na bydlení podle § 34 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi, a konstatoval, že od 1. 1. 2014 nelze stanovit nájemné v místě obvyklé na základě mapy nájemného dle údajů Státního fondu rozvoje bydlení. Zároveň žalovaný úřadu práce uložil zdůvodnit, na základě čeho byla výše odůvodněných nákladů na bydlení stanovena a z jakých konkrétních údajů při zjišťování nákladů na bydlení v místě obvyklé správní orgán vycházel, přičemž tyto podklady musí být součástí spisové dokumentace a účastníku řízení musí být dána možnost se s podklady před vydáním rozhodnutí seznámit.

Poté úřad práce bez dalšího znovu rozhodl dne 28. 5. 2014 pod č. j. 68975/2014/LIB tak, že žalobkyni se doplatek na bydlení nepřiznává. V odůvodnění svého rozhodnutí úřad práce uvedl, že při stanovení výše dávky byly odůvodněné náklady podle § 34 odst. 1 zákona o hmotné nouzi stanoveny na základě nařízení vlády č. 453/13 Sb. s tím, že v dané lokalitě Liberce počítá s obvyklým nájemným ve výši 92,16/m²/měsíc. Tedy že u velikosti bytu žalobkyně 34 m² tvoří obvyklé nájemné 3 133,44 Kč, a tato částka byla vzata v potaz jako započítané nájemné. Úhrada za spotřebu elektrické energie 1 670 Kč a ostatní náklady na služby ve výši 600 Kč a poplatek za odvoz komunálního odpadu ve výši 41 Kč byly započteny v plné výši. S ohledem na to, že příjem žalobkyně (přídavky na děti, příspěvek na bydlení a poměrná část příspěvku na živobytí pro výpočet doplatku na bydlení) je takový, že plně pokryje potřebu k uhrazení odůvodněných nákladů na bydlení, bylo rozhodnuto o nepřiznání dávky.

Napadeným rozhodnutím ze dne 30. 6. 2014 žalovaný zamítnul odvolání žalobkyně a rozhodnutí úřadu práce potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný odkázal na § 33 odst. 1 písm. a), § 34 odst. 1 písm. a) zákona o hmotné nouzi, podle něhož se odůvodněné náklady na bydlení započítávají do výše, která je v místě obvyklá. Jaké je nájemné v místě obvyklé stanoví jiný právní předpis, kterým je zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který v § 2249 odst. 2 stanoví, že jiný právní předpis stanoví podrobnosti a postup pro zjišťování srovnatelného nájemného obvyklého v daném místě. Tímto jiným

právním předpisem je nařízení vlády č. 453/2013 Sb. a úřad práce v souladu s právními předpisy určil, že odůvodněné náklady na bydlení pro nájemní byt žalobkyně jsou ve výši 3 133,44 Kč, když skutečné nájemné je 5 000 Kč. Dále žalovaný uvedl, že rozhodnutí úřadu práce je ve smyslu § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, náležitě odůvodněno. Protože úřad práce neměl jiné podklady k rozhodnutí, než které účastník řízení doložil, neměl k jakým podkladům účastníka řízení vyzývat, neboť si žádné podklady nevyžadoval.

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí o nepřiznání dávky hmotné nouze – doplatku na bydlení. Obecně lze uvést, že konstrukce dávek v systému hmotné nouze vychází z porovnávání příjmů žadatele o dávku s částkami potřebnými k zajištění jeho živobytí, případně s částkami nutnými k zabezpečení tzv. odůvodněných nákladů na bydlení. Stát žadateli o dávku doplatek na bydlení nehradí veškeré náklady, které skutečně vynakládá na zajištění potřeby bydlení, ale dávky na úhradu nákladů spojených s bydlením jsou poskytovány pouze v případě, že zákonem definované náklady bydlení přesáhnou stanovenou hranici s cílem zachovat žadateli takovou částku příjmů, aby jeho výživa a základní osobní potřeby byly zajištěny na zákonem stanovené úrovni. Ke kompenzaci nákladů na bydlení osobám sociálně potřebným slouží především dávka příspěvek na bydlení poskytovaná ze systému státní sociální podpory podle § 24 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře.

Podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi ve znění účinném do 31. 12. 2014 *nárok na doplatek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který užívá byt, jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení, snížených o příspěvek na bydlení podle jiného právního předpisu, byl jeho příjem (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí osoby (§ 24). Z § 34 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi vyplývá, že do odůvodněných nákladů na bydlení se započítává nájemné, popřípadě obdobné náklady spojené s družstevní a vlastnickou formou bydlení, a pravidelné úhrady za služby spojené s užíváním bytu; nájemným se rozumí nájemné hrazené v nájemních bytech, a to až do výše, která je v místě obvyklá, popřípadě nájemné až do výše cílového nájemného podle zákona o jednostranném zvyšování nájemného bytu.*

Z uvedené konstrukce vyplývá, že započtení nájemného pro účely posouzení nároku na dávku doplatek na bydlení je omezeno výší nájemného obvyklého. S cílovým nájemným s odkazem na zákon č. 107/2006 Sb., o jednostranném zvyšování nájemného z bytu a o změně zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, již počítat nelze, neboť tato právní úprava byla s účinností ke dni 31. 12. 2013 zrušena v souvislosti s přijetím zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Zákon o hmotné nouzi nedefinuje, co je třeba rozumět pod pojmem nájemné obvyklé. Správní orgány nepochybily, pokud s účinností od 1. 1. 2014 aplikovaly § 2249 odst. 2 občanského zákoníku, který hovoří o srovnatelném nájemném obvyklém v daném místě a odkazuje na prováděcí právní předpis, který stanoví podrobnosti pro jeho

zjištění a stanovení. Tímto prováděcím předpisem je nařízení vlády č. 453/2013 Sb., o stanovení podrobností a postupu pro zjištění srovnatelného nájemného obvyklého v daném místě. Ostatně § 7 tohoto nařízení počítá s tím, že se dle něj bude postupovat i pro účely stanovení nároku a výše dávek podle zákona o hmotné nouzi.

Potud by se úvahám správních orgánů nedalo ničeho vytknout. Nařízení č. 453/2013 Sb. však samo přímo výši obvyklého nájemného pro jednotlivé nájemní byty a lokality nestanoví, nýbrž upravuje podrobnosti a postup, který měly v daném případě úřady práce a žalovaní k určení obvyklého nájemného užit. Se žalobkyní se soud plně ztotožnil v tom směru, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ale ani z odůvodnění rozhodnutí žalovaného nelze seznat úvahy správních orgánů, jimiž se při aplikaci jednotlivých ustanovení nařízení č. 453/2013 Sb. ubíraly a na základě kterých dospěly k určení obvyklého nájemného ve výši 92,16 Kč/m². Uvedená výše obvyklého nájemného pak nemá oporu ani ve spisovém materiálu. Ačkoli žalovaný ve svém zrušujícím rozhodnutí ze dne 25. 4. 2014 uložil úřadu práce, aby zdůvodnil, na základě čeho dospěl ke stanovení výše odůvodněných nákladů na bydlení a z jakých konkrétních údajů při vycházel při stanovení nájemného v místě obvyklého, následně v napadeném rozhodnutí ze dne 30. 6. 2014 toleroval, že úřad práce tyto vytýkané nedostatky nenapravit a tyto skutečnosti v prvostupňovém rozhodnutí konkrétně neuvedl. Žalovaný výši obvyklého nájemného stanoveného úřadem práce převzal bez dalšího, aniž by reflektoval, že žalobkyně v odvolání namítala, že výše započítávaného nájemného 92,16 Kč/m² nebyla úřadem práce zdůvodněna. Rozhodnutí úřadu práce a žalovaného jsou v tomto rozsahu nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ačkoli se žalovaný alespoň částečně snažil napravit tyto nedostatky ve svém vyjádření k žalobě (když uvedl, že úřad práce vycházel z údajů poskytnutých místními realitními kancelářemi, nabídky volně dostupných bytů k pronájmu a souboru srovnatelných bytů známých z úřední činnosti, které jsou aktualizovány), nemůže tento postup zhojit vytýkané zásadní nedostatky odůvodnění vydaných správních rozhodnutí.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že úřad práce jiné podklady než od žalobkyně neměl, a nebyl tedy povinen umožnit žalobkyni dle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Z vyjádření žalovaného o způsobu zjišťování obvyklého nájemného ovšem vyplývá, že úřad práce nevycházel jediné z podkladů, které doložila žalobkyně, ale měl k dispozici i údaje jiné. Zákon o hmotné nouzi sice obsahuje speciální ustanovení § 74, podle něhož *povinnost správního orgánu dát účastníkovi řízení před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí neplatí, jedná-li se pouze o podklady, které správnímu orgánu předložil tento účastník řízení*, toto omezení procesních práv účastníka však neplatí, rozhoduje-li správní orgán také na základě podkladů jiných, nepředložených účastníkem řízení. Jak již bylo uvedeno, úřad práce vycházel při stanovení nájemného obvyklého a v důsledku toho odůvodněných nákladů na bydlení ve smyslu § 34 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi i z jiných podkladů, nikoli jen listin předložených žalobkyní, když výše nájemného obvyklého není přímo stanovena právním předpisem. Bylo tedy jeho povinností v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu umožnit žalobkyni vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Jestliže tak nepostupoval a tuto vadu řízení nenapravit ani žalovaný, jedná se o vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Ani jistá administrativní náročnost doložení způsobu, jakým bylo nájemné obvyklé stanoveno podle nařízení č. 453/2013 Sb., nemůže jít k tíži žadatele o dávku hmotné nouze.

Soud se nezabýval důvodností námitky týkající se výpočtu výše dávky, jak jej žalobkyně soudu předestřela, neboť v dalším řízení se budou správní orgány znovu zabývat naplněním zákonných podmínek pro vznik nároku na dávku doplatek na bydlení. Proto také soud nedoplnil dokazování žalobkyní navrhovaným znaleckým posudkem, a to pro nadbytečnost.

Vytýkané vady rozhodnutí však soudu nebránily, aby posoudil žalobní námitku diskriminace z důvodu, že žalobkyně nepatří do romské národnostní menšiny. Námitkami obdobné povahy se již soud zabýval v rozsudcích o předchozích žalobách žalobkyně proti rozhodnutím správním orgánů ve věcech doplateků na bydlení (sp. zn. 60 Ad 15/2013, 60 Ad 19/2013, 60 Ad 10/2014). Posoudil je jako nedůvodné a ani v souzené věci neshledal důvod odchýlit se od svých předchozích závěrů, které ostatně jako správné posoudil i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 Ads 140/2014-44, dostupný na www.nssoud.cz).

Zákon č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon), jehož se žalobkyně dovolává, nelze v daném případě aplikovat. Z toho, co žalobkyně uvádí, nelze zjistit, že by úřad práce a posléze žalovaný vůči žalobkyni oproti nájemcům ubytoven z romské menšiny postupovali diskriminačním způsobem, ať již přímo nebo nepřímo, a z důvodu její rasy, etnického původu, národnosti, pohlaví, sexuální orientace, věku, zdravotního postižení, náboženského vyznání, víry či světového názoru nebo z důvodu těhotenství, mateřství či z důvodu pohlavní identifikace aplikovali zákon o hmotné nouzi způsobem, který by jí přivodil zkrácení jejích veřejných práv. Právě na diskriminační postupy z uvedených důvodů totiž antidiskriminační zákon směřuje. Příklad žalobkyně se pak od případů vyplácení vysokých doplateků na bydlení odlišuje právě tím, že žalobkyně v ubytovně s více osobami nebydlí. Odkazy na televizní reportáže a celkovou sociální situaci a důvodovou zprávu k zákonu, jímž je právní úprava dávek pomoci v hmotné nouzi novelizována, jakož i dovolání se jiných případů doplateků na bydlení považuje soud za nepřípadné. Žalobkyně pak nepřinesla konkrétní důkazy o tom, že by byly doplatky na bydlení vypláceny přímo majitelům ubytoven v tvrzené výši v přímém rozporu se zákonem o pomoci v hmotné nouzi, nebo že by byly dávky přiznávány uživatelům jiných forem bydlení, přestože zákonné podmínky pro přiznání konkrétní dávky pomoci v hmotné nouzi nesplnili. Nadto ani případná porušení právních předpisů v jiných případech nemohou odůvodnit přiznání dávky pomoci v hmotné nouzi tomu, kdo by na ni neměl zákonný nárok.

K žalobnímu bodu, ve kterém žalobkyně správním orgánům vytkla neprovedení místního šetření v jejím bytu, soud uvádí, že z právní úpravy nevyplývá povinnost v každém jednotlivém případě místní šetření provést.

Ze shora uvedených důvodů shledal soud žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a), c) s. ř. s. a věc v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení žalovanému. Protože stejnými vadami trpělo i rozhodnutí úřadu práce, využil soud možnosti dané mu § 78 odst. 3 s. ř. s. a přikročil i ke zrušení rozhodnutí prvostupňového. Žalovanému by totiž nezbylo než rozhodnutí úřadu práce jako nepřezkoumatelné, vydané nadto po podstatném procesním pochybení zrušit a věc

vrátit úřadu práce k novému rozhodnutí. V souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. jsou správní orgány vysloveným právním názorem soudu vázány. V dalším řízení bude jejich povinností znovu o žádosti žalobkyně o doplatek na bydlení rozhodnout a ve svých rozhodnutích uvést skutkové okolnosti rozhodné pro vznik nároku na dávku doplatek na bydlení, ale také právní úvahy, které je k rozhodnutí vedly, a to zejména také ve vztahu ke stanovení výše obvyklého nájemného, včetně konkrétní aplikace nařízení vlády č. 453/2013 Sb., pro účely zohlednění odůvodněných nákladů na bydlení, při zachování procesních práv žalobkyně plynoucích z § 36 odst. 3 správního řádu.

Ve věci soud rozhodl, aniž by nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Úspěšné žalobkyni náklady řízení nevznikly, žalovaný ve věci úspěch neměl, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků řízení nemá na jejich náhradu právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 5. ledna 2015.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně